

steriet. Jeg tror ikke, det nu er Tidspunktet til at gaa over til Ministeriets Grundlovsopfattelse paa dette Punkt eller til at vise nogen Valfen eller Ufikkerhed i den Grundlovsopfattelse, i Kraft af hvilken vi føre vor Politikk. Jeg mener derfor, det vilde være uheldigt, om Thinget gjorde noget Saadant, og jeg føler mig overbevist om, at Thinget ikke vil gjøre det. Jeg har blot paa Grund af den Uklarhed, der har været i det ministerielle Partis Rækker med Hensyn til Thingets Handlemaade i Fjor, noget nærmere villet begrunde denne, nemlig derved, at Thinget paa den Maade har villet hævde sin Grundlovsopfattelse. Med Hensyn til den provisoriske Lov kan der altsaa ikke være Tale om nogen Fortæstelse. Jeg siger det Samme, som jeg tillod mig at hævde i 1886, nemlig at, fordi Spørgsmaalet om Sanktionen af den provisoriske Lov, Spørgsmaalet om dens fortsatte retslige Gyldighed er afgjort, deraf følger jo ikke, at Regjeringen ikke har handlet fuldstændig rigtig ved at forelægge den saaledes forfattede Lov for Thinget; thi den grundlovs-mæssige Pligt efter § 25 er jo ikke blot en Pligt til at søge Sanktion, men ogsaa en Pligt til at aflægge Regnskab, og fordi Sanktionsspørgsmaalet er afgjort, følger jo ikke deraf, at Spørgsmaalet om Regnskabs-aflæggelse ogsaa er afgjort, i saa Henseende har Regjeringen vedblivende en Pligt til at forelægge Loven til Thingets Beslutning, eventuelt Rigsretsanklage. Jeg gjør udtrykkelig opmærksom derpaa, fordi Nogle have ment, at fordi Folkethinget selv ved det private Initiativ havde afgjort den provisoriske Lovs Skjæbne, var Regjeringen dermed fri for at forelægge den. Det er paa ingen Maade Tilfældet. Men hvad der er aldeles utvivlsomt, er, at Thinget er afstaaet fra at forfaste den en Gang til, og naar det har gjort det, var det en Inkonsekvens, som kun kan forklares eller forsvares paa Grund af de faktiskste Forhold, som da laa for, men nu vilde det være en Opgivelse af Folkethingets politiske Standpunkt.

Der er endnu en anden Side af Loven, som vi maa tage under Overbetelse, naar vi skulle afgjøre, hvorledes vi skulle forholde os med Hensyn til denne Lovs fortsatte Behandling. Denne Lov er, som jeg har tilladt mig at sige, ikke blot den provisoriske Finantslov, men den indeholder ogsaa et Forslag til Indtægts- og Udgiftsbevilling for Resten af Finantsaaret. Nu er det aldeles utvivlsomt, at et saadant Forslag som det, der her foreligger, til Udgifts- og Indtægtsbevilling for Resten af

Finantsaaret, er det Samme som Forslag om en midlertidig Finantslov, og et Forslag af den Natur har dette Thing altid hævdet burde behandles her i Thinget. Det er jo en bekendt Sag, at Grunden til den nuværende Konflikt er netop den, at Regjering og Landsting have umuliggjort Vedtagelsen af en midlertidig Finantslov, have gjort, hvad de kunde, for at en saadan Lov ikke kunde komme til Veie, medens dette Thing bestandig har staaet paa og gjentagende erklæret sig villig til at forhandle en saadan Lov. Derimod antager jeg det for givet og hævet over enhver Tvivl, at en midlertidig Finantslov af det Indhold, med den Titel og med de Bestemmelser, som findes i denne Lov, vil dette Thing aldrig under nogenjomhelst Omstændigheder kunne gaa ind paa, allerede af den Grund, at den omfatter hele den Del af Aaret, som er forløben indtil nu, og dernæst fordi dens Bestemmelser, baade hvad Form og Indhold angaar, ere stridende mod Grundloven og stridende mod konstitutionel Praxis. Men deraf følger ganske vist ikke, at den skulde forkastes nu strax og nægtes Overgang til 2den Behandling, og det mener jeg ogsaa, vilde være en fuldstændig Misforstaaelse, hvis Thinget gjorde det. Der kunde kun tænkes en eneste Grund til, at Thinget skulde gjøre det, det er den, at Thinget derigjennem vilde fremtvinge en Opløsning i dette Dieblit — thi det antager jeg, man kunde opnaa gennem en Fortæstelse af Loven, skjøndt jeg indrømmer, at Regjeringen tidligere har vist, at den kan undgaa en saadan Opløsning ved Hjælp af en fgl. Resolution. Der vilde imidlertid kun være nogen Mening dert, dersom det var dette Things Mening ikke at ville nogen Forhandling, men at afbyrde al saglig Forhandling. Var det Tilfældet, var der ganske vist Veilighed til at opnaa dette ved at forfaste — ikke den provisoriske Finantslov; thi den er een Gang forfattet og kan ikke forfastes to Gange, men derimod den midlertidige Finantslov for Resten af Finantsaaret. Jf man nemlig en saadan Opløsning kan Enhver regne ud, at der derved vilde medgaa saa Meget af den øvrige Rigsdagstid, at vi naaede den 1ste April uden at have udrettet Nogetjomhelst. Nu mener jeg, at hele dette Things Politikk maa gaa ud paa netop at vise, at konstatere, at det, vi ville, er den saglige Forhandling, og at, dersom der ikke kommer nogen Forhandling eller noget Resultat deraf, er det ikke vor Skyld, men Regjeringens og deres Skyld, som lægge og hidtil have lagt Forhandlingerne alle de Hindringer i Veien, de have